

Primer exercici. La venjança de la Mei Ling. Anna.

Un relat de: [Taller de narrativa](#)

Escarxofada a l'hamaca del jardí, amb un cigarret a la mà dreta i un gintònic a l'esquerra, l'obsessiona l'únic pensament que la justifica: una cuina sense rellotge, no és una cuina.

"Una cuina sense rellotge no és una cuina. No sé on tinc les botes d'aigua. Segur que la Patrícia me les ha tornades a agafar. Segur que les necessito. Ahir va ploure i la feixa de baix deu estar tota plena de fang. Mei Ling, per què ho has fet? Una cuina sense rellotge, no és una cuina. Bé, és igual, el que importa és el present. El passat no el podem canviar de cap de les maneres. A tots ens pot passar. Al papà li va passar el mateix quan l'Ernesto va canviar de lloc els cactus de l'entrada. No es poden canviar les coses de lloc."

L'Elisabeth s'incorpora i, des de l'hamaca, mirant de biaix el cos estès a terra, diu amb penediment: "Mei Ling, una cuina sense rellotge, no és una cuina". Sap que a l'última feixa encara hi queda un lloc per a la Mei Ling. Espera que la Patrícia, la seva germana petita, no l'hagi utilitzat. Se li ha girat feina. Abans de sortir de l'hamaca, decideix inclinar-s'hi una última vegada i fer una llista mental de tot el que ha de fer abans de les 18?h, hora en què ha quedat amb la seva mare per anar juntes a visitar el terapeuta.

L'adolescent entra a la cuina i veu, en un racó del marbre, el rellotge bocaterros i amb les piles a mig treure. L'Elisabeth ara entén perquè el rellotge no és al seu lloc. Sospira i puja a la seva habitació. Tots els llibres i manuals d'autocontrol de l'estanteria semblen mirar-la ofesos, disgustats, decebuts. Es posa les botes d'aigua i va a l'estable. Agafa el carretó i una pala i torna al jardí per recollir a la Mei Ling. En arribar al lloc de l'hamaca, veu que el cos ja no hi és.

Anna